

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa "K.(...)" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko BANKOWI (...) Spółce Akcyjnej w G.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 marca 2008 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 lipca 2007 r., sygn. akt III Ca (...),

oddala zażalenie i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.600 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 23.03.2007 r. oddalił apelację pozwanego Banku od wyroku Sądu Rejonowego i zasądził od pozwanego na rzecz powodowej Spółki kwotę 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Powodowa Spółka wniosła zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach, które Sąd Okręgowy uznał za oczywiście uzasadnione i postanowieniem z dnia 10.07.2007 r. uchylił rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w wyroku i zasądził na rzecz powodowej Spółki kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą. To postanowienie zaskarżył zażaleniem pozwany Bank zarzucając naruszenie art. 395 § 2 k.p.c. i wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pozwany Bank zarzucając naruszenie art. 395 § 2 k.p.c. podnosi dwie okoliczności, które – jego zdaniem – uzasadniają ten zarzut. Po pierwsze podnosi, że pozwany Bank wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego i gdyby Sąd Najwyższy ją uwzględnił, to nie pozostałoby to bez wpływu na rozstrzygnięcie o kosztach. Po drugie, zażalenie powodowej Spółki nie mogło być potraktowane jak oczywiście uzasadnione, skoro Sąd Okręgowy rozstrzygając o kosztach w wyroku mógł – na podstawie art. 102 k.p.c. przyznać jedynie część kosztów.

Tej argumentacji nie można podzielić. Jest poza sporem, że z uwagi na wartość przedmiotu sporu prawidłowa wysokość kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wynosi w niniejszej sprawie. 3.600 zł, co wynika jednoznacznie z § 6 pkt 7 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Tego stwierdzenia pozwany Bank nie kwestionuje. Skoro w wyroku, rozstrzygając o kosztach, Sąd Okręgowy przyznał kwotę wynagrodzenia o połowę niższą, to istniały podstawy do uznania zażalenia powodowej spółki za oczywiście uzasadnione. Tak też postąpił Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu. Trafność tego postanowienia w niczym nie podważa wniesienia skargi kasacyjnej przez pozwany Bank, którą zresztą Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania. Nie można też uznać, aby intencją Sądu Okręgowego było przyznanie części kosztów – w ramach zastosowania art. 102 k.p.c. - skoro przeczy temu treść rozstrzygnięcia o kosztach w wyroku z dnia 23.03.2007 r.

Z tych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. zażalenie podlegało oddaleniu.